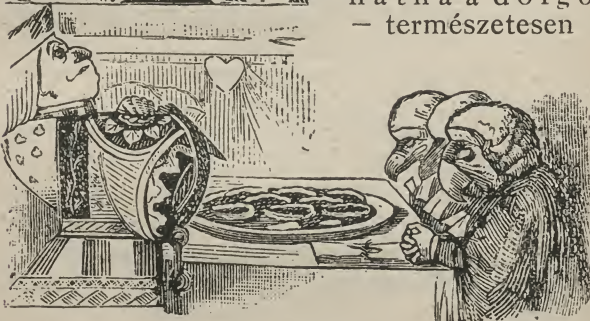

én úgy látom, hogy látok benne értelmet. A z t is, hogy úszni félek. Ugy-e félsz úszni? — kérdezte az Alsótól.

Az Alsó szomorún rázta a fejét. — Hát-nem látni rajtam, hogy félek? — Határozot-tan látszott rajta, hiszen papirból ké-szült.

— Eddig rend-ben van! — mondta a király, majd folytatta, magában mormolva a vers-sorokat: — H i s z v a n i g a z s á g b e n n e — ez az esküdt urakra vo-natkozik. Ők tud-ják, hogy van. — H a e l h a l a s z t h a t n á a d o l g o t — természetesen a

királyné. — Még akkor is milenne? — Persze. Hát ugyan mi? — Én adtam egyet, ők meg kettőt, — ahá, az ello-pott tortából. No igen.

Alisz közbekiáltot-tatódik: de viss-a h á n y!

— Hát visszakeri-diadallal. — Itt van napnál is világosabb. b a d o k l e g y ü n k, j ö n a r o h a m a. — mod, drágám? — for

— Nem! — ordít és Gyik Férihez vág gény Gyik Féri má meddő küzdelmet, ho táblára, rájött ugyan értelme sincs. Most alkalmat, hogy arcárcó irt tovább, amíg a ké

— De szórohamo rály és széles mosoll, halálos csönd követte

— Szójáték, — mire mindenki nevet

— Határozottok küdtekhez, ma már l

— Nem, nem! — Először ítéljete, csa

— Ez ostobaság totta Alisz. — Előbb ítélni!

— Fogd be a sz rályné és minden vér

— Nem fogom! — Üssétek le a királyné.

Senkise mozdult — Nem félek t